

A tapasztalatból eredő hit

„Nézzétek meg a kezemet és lábamat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg, és lássátok...”

Másokkal való találkozásaink során időnként előkerül a vallás, esetleg még a hit kérdése is. Akarva-akaratlan, legtöbbször bizony nem a mi kezdeményezésünkől.

Tegnap épp' egy baráti társaságban voltam. Egyikük meglehetősen szkeptikus, inkább ateista, a másik buzgó vallásgyakorló, a harmadik a protestáns teológia alapos ismerője, de mindhárman széles látókörű, becsületes emberek. Különböző témák kapcsán minduntalan előkerült a hit kérdése. „Filozófiai kérdés...” „A világban lévő rend és célszerűség bizonyítja Isten létét...” „A magyar nép már évezredek óta keresztény, meg kell őrizni a hagyományainkat...” Aztán teológiai fejtegetések következtek, míg egyikük házasársa nagyon okosan megjegyezte: „Vallás és hit két különböző dolog.”

Mint már sokszor, újra felmerült bennem: Vajon mi az alapja az én hitemnek? Egy biztos, nem a filozófia, nem is a teológiai tudományok. Ezekről való ismereteim lassan kezdenek is elhalványodni, egyre kevesebb jelentőségük van számomra. Ezzel szemben egyre inkább és egyre többször tapasztalom Isten gondviselő szeretetét. Jó idő óta már tudatosan is próbálok erre figyelni. Alig van olyan nap, hogy ne tudnék este valamiért hálát adni Neki.

Nem az ismeret, nem a gyermekkoromtól megszokott vallásos szokások megtartása, hanem a mindennapi TAPASZTALAT az alapja és erősítője a hitemnek. A hit számomra a szerető Istenbe vetett BIZALOM.

Jó visszaemlékezni, hogy egy alkalommal, amikor a szívem tele volt örömmel és hálával, egy beszélgetés kapcsán önkéntelenül elmeséltem volt munkatársaimnak, mennyi szép és jó dolog történt velem már aznap is, s hogy ezekért mind Istennek adhatok hálát. Egyikük később odajött hozzám, és megköszönte a tanúságtételemet.

Hogy is ne vehetném észre Isten mindenkire kiáradó szeretetét, amikor naponta csuda dolgok történnek? Karácsony után egy régi barátom felesége hívott fel. Férfjének levágott lábujja elgennyesedett. Kérte, hogy imádkozzak, hogy minél hamarabb bejuthassanak a sebészetre. Telefonáltak annak a doktornőnek, aki pár héttel korábban engem is műtött, s már másnap reggelre kapott időpontot. Két órán belül túl volt a műtéten. Viszont hiába mentem be másnap meglátogatni, már az intenzív osztályon feküdt, infúzióval, oxigénpalackkal. Ott derült ki (hála a gyorsan elvégzett sebészeti műtétnak), hogy kétoldali tüdőgyulladásra volt, amiről otthon sejtelmük sem volt. Így egy gyors lábműtét tulajdonképpen az életét mentette meg. Számomra Laci gyógyulása az elmúlt év legnagyobb ajándéka volt.

Kérdezzük meg magunktól a mai evangélium kapcsán: Nekünk milyen bizonyosságaink vannak Isten létezéséről, gondviselő szeretetéről, az élő Jézusról?

Harmat József, Várpalota